

Zilele Babei

Vasile Alecsandri

I

Cât au fost iarna de lungă
Au ținut soarele strâns
Sub al ei cojoc încins,
Crivățul să nu-l ajungă,
Nici să fie-n față nins.

Iară sora ei mezină,
Dochia, l-au îndrăgit
Și la rându-i a vrăjit
Să atragă-a lui lumină
Lângă sânul ei zbârcit.

Și sub cortul ei de gheață
Unde tremură mereu
Ține-acum odorul său,
Dulcele izvor de viață,
Zâmbetul lui Dumnezeu.

Îl sărută, îl dezmiardă
Ziua, noaptea, neîncetat,
Ca pe-un mire descântat,
Și se teme să nu-l piardă
De la ochiu-i degerat.

Bietul soare-n fărmeclare
Perde lustru-i aurit
Sub răsufllul ei cumplit.
El pe lume nu mai are
Nici apus, nici răsărit.

Iar în lipsa lui, pământul
Zace-n triste amorțiri,
Bântuit de vijelii,
Căci ferească Domnul sfântul
De-ale Babelor iubiri!

La răsufllul lor deodată
Tot ce-i verde, înflorit,
Cade, moare vestejit.
Turba lor e neîmpăcată,
Dorul lor neîmblânzit.

Ele știu să-ncurce firul
Feți-frumoșilor, pe plac.
Știu să schimbe pentru leac
Chiar în brustur trandafirul
Și stiglețu-n liliac...

II

Iată, mări, însă iată
Că-ntr-o zi, spre răsărit,
Mândrul soare au zărit
O frumoasă, vie fată
Pe un plai reînverzit.

Era dulcea Primăvară,
Rumeoară ca un frag,
Scump odor și lumii drag,
Care-acum ieșise-afară
Dinlăuntrul unui fag.

Brândușiță zâmbitoare
Și cu mersul legănat
Pe sub ceriu-nseninat,
Ea părea așteptătoare
De un mire mult visat,

Căci pe inima-i fecioară
Purta-n sânu-i mii de flori,
Și adăsta-n fierbinți fiori
Să închine-a ei comoară
Împăratului din zori.

Cum o vede, se aprinde
Soarele reîntinerit.
Zboară-n ceriul părăsit
Și cu razele-i cuprinde
Tânărul odor iubit.

Pe loc, omul reînviază,
Apa curge șopotind,
Cuibul râde, ciripind,
Lumea se dezgormântează
Și renaște înflorind.

Iară Baba prin răstoace
Ca o ciumă alergând,
Văietându-se, plângând,
Scutură-ale ei cojoace

Când în ploaie, când ningând.

În bordei, în casă, în șatră
Ea pătrunde șuierând,
Inimile-nfiorând.
Spulberă cenușa-n vatră,
Apoi iese-n câmp urlând.

III

Ea furtunile stârnește,
Întinzând pe câmpul gol
Al troienilor nămol.
Prin văzduh o cârâiește
De corbi negri negrul stol.

Ea din fugă se anină
De sărmanii călători
Înghețați, rătăcitori.
Smulge tufe din tulpină
Și le-azvârle până-n nori.

Ea pe vite le chircește
Și grăuntele de an
Încolțit îl seacă-n lan,
Și cocorii rătăcește
Pe cerescul ocean.

Nouă nopți și nouă zile
Din suspin ea naște vânt
Și blesteme din cuvânt,
Vrând pe orișice copile
Să le-ascundă sub pământ.

Lumea tremură și zice:
„Babă, streche de dor!
Duce-te-ai într-un picior
Valvârtej de pe aice
Până-n iadul arzător!

Duce-te-ai în cale oarbă
Alungată de-un cocoș,
Până-n fund la Mărul-Roș,
Și pământul să te soarbă
Fără giulgiu, fără coș!”

Baba cată sus, la soare,
Ea îl vede zâmbitor

Lângă scumpul ei odor.
Țipă, cade-n loc și moare
Până la anul viitor!

Veselie, reînviere!
Mugurii se dezvelesc.
Gândăceii se ivesc.
Roiurile-adună miere,
Inimile se pândesc!